

Het dagboek van Mr. Monty (deel 2)

Hoe Mr. Monty naar Nederland kwam....

Na zoveel jaren in Amerika, al die mooie en sterke Retrievers aan het werk te hebben gezien, begon het toch te kriebelen en werd besloten een oude traditie te doorbreken. Ditmaal geen pup uit Engeland maar een volgende pup uit de USA!

Tja... en dan kom je tot de ontdekking: 'de keuze is in USA reuze'!

Er is in Amerika werkelijk ontzettend veel te koop op het gebied van Retrievers en de Labradors staan echt aan de top. Ook prijstechnisch val je van de ene verbazing in de andere: verkoopt de ene fokker puppies voor \$ 500,-, een andere topkennel heeft er geen enkel probleem mee zijn pups te verkopen voor minimaal \$ 2.500,-. Maar we spreken dan wel over ouders die in ieder geval Field-

Trial Champion zijn – heel vaak een National hebben gewonnen – MasterHunter zijn en een moederhond die hier niet voor onder doet.

Uren en dagenlang stambomen bekeken en dan valt het op, dat men in Amerika zeer streng is wat gezondheid betreft. De top honden in de fokkerij worden werkelijk op alles nagekeken. Men houdt zijn kennelnaam qua werken en gezondheid heel hoog aan de top. Op een gegeven moment kwamen wij uit bij

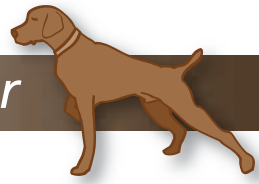
de Jazztime kennel in Montana, van Larry en Anna Calvert. Als je zo op de kaart keek, leek het wel de andere kant van de wereld.

De grondlegger: FT. en AFTCH. Jazztime had legio's top en top Labradors voortgebracht, o.a. de beroemde AFC Five Stars General Patton.

Van een zoon van deze legende "FT/AFTCH Jazztime Last Change V Pekisko" was er reeds twee maal eerder een nestje geboren in Canada en een reu, "Bluegoose's Passion for Jazz – Louie", uit dat nest, liep de sterren van de hemel en was Derby winnaar met jaartal. Larry Calvert, de eigenaar van deze kennel, wilde alleen maar absolute topkwaliteit naar Europa exporteren en het was nu een kwestie van afwachten tot er weer een nestje zou komen: Mr. Monty stond in de wacht om naar Nederland te komen. We moesten een jaar geduld hebben, maar kregen dan ook de nestkeuze!!, augustus 2008 zou Mr. Monty geboren worden en nu was de vraag: gaan we hem halen of laten we hem opsturen???

Monty.

Huntingtesten en Fieldtrials

Het proevensysteem in Amerika bestaat uit Huntingtesten en Fieldtrials. Fieldtrials zijn voor de "top" trainers en absolute professionals, de mannen van het grote werk en de hele lange afstanden. Fieldtrials zijn wedstrijden, er wordt gestreden om de eerste, tweede of derde plaats. Huntingtesten zijn proeven die voor onze Continentale voorjagers zouden zijn te behappen, redelijke afstanden, water- en landproeven en vaak mooi en ver markeerwerk. Dit zijn als het ware Proeven van bekwaamheid. De Huntingtesten worden erkend door de American Kennel Club (AKC) en als men de proeven met goed gevolg aflegt, worden de resultaten vermeld op de stamboom van de hond. De AKC is lid van de F.C.I. en wordt dus officieel erkend door de Nederlandse Raad van Beheer op Kynologisch Gebied.

Er wordt onderscheid gemaakt in 3 categorieën:

- Junior Huntingtest - **JH** - Junior Hunter
- Senior Huntingtest - **SH** - Senior Hunter
- Master Huntingtest - **MH** - "Master Hunter" de felbegeerde titel!!

Een Retriever die 4 x een Junior Huntingtest met goed gevolg aflegt, mag zich officieel JuniorHunter noemen en de hond krijgt op de stamboom "JH" vermeld. Men noemt dit in de USA – four legs – (4 poten). Aangezien de meeste clubs in één weekend vaak de mogelijkheid bieden aan bijv. twee JuniorHuntingtesten mee te doen, kun je (als je veel geluk hebt!), in twee weekenden de titel binnen slepen. Kosten voor inschrijving ca. \$ 50,- per proef. Zo gaat dat ook bij SeniorHunter en de felbegeerde titel van MasterHunter.

Wat is nu eigenlijk het leuke van Huntingtesten? Op de eerste plaats de uiterst sportieve insteek. Er is namelijk geen plaatsing, je wordt geen 1ste, 2de of 3de, je haalt het of je haalt het niet. Punten worden aan het einde van de dag niet bekend gemaakt.

Iedere deelnemer die geslaagd is, krijgt een uiterst fraaie oranje rozet van de AKC uitgereikt en omdat het er allemaal zo ontzettend sportief aan toe gaat, klapt iedereen voor elkaar en een extra applaus voor de hond die "four legs" heeft gehaald en zich een titel mag aanmatigen.

De twee keurmeesters – heel vaak een sportief echtpaar!! - maken gedurende de dag wel aantekeningen, maar zodra de laatste hond het veld uitkomt en zijn proef heeft gelopen, zijn de resultaten bekend en volgt vaak binnen 10 minuten de rozetten uitreiking. Wat zijn dat

altijd speciale en vreugdevolle momenten. Maar wat zijn nu eigenlijk Huntingtesten? Het zijn proeven die in Nederland te vergelijken zijn met Workingtesten/Maps. Het Nederlandse systeem van een achttien lopen en afliggen kent men niet. Is ook heel logisch, de Amerikaanse proeven zijn zo ingedeeld dat gehoorzaamheid vanzelf een grote rol gaat spelen.

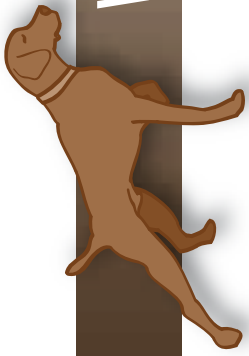
Junior Huntingtest

In de ochtend wordt meestal gestart met ca. 30/40 deelnemers en met een landapport van ca. 100/120 meter of iets verder. De hond mag aangeliend voorgebracht worden. Men stelt zich op achter hide 1 (zie foto

Mr.Monty deel 1) en gaat dan op advies van de Marshall naar hide 2 om te wachten dat men wordt opgeroepen. Een van de keurmeesters benadert je en vraagt je heel officieel of je op de hoogte bent met de reglementen van de AKC en loopt dan terug naar zijn collega. Zodra de keurmeesters zien dat de kandidaat gereed staat, hoor je de magische woorden "Guns up" en staan de geweren en werpers klaar en loop je naar de keurmeesters toe. Tijdens het oplopen, bevinden de keurmeesters zich achter je. In dit stadium mag je de hond (alléén in Junior!!) nog aan de riem houden. Vervolgens klinkt een schot en wordt een apport geschoten, dit is de "Live bird", en pas als

Het felbegeerde oranje AKC-rozet.

Verhaal over een Amerikaanse Labrador

je nummer wordt afgeroepen mag je de hond slippen en uitrusten voor apport. Natuurlijk is het ook toegestaan de hond LOS voor te jagen.

Men werkt in de USA alleen met het afroepen van nummers. Deze regel regeert over geheel Amerika. Nooit worden namen van voorjagers afgeroepen, een tikje op de schouder of iets van "stuur je hond maar". Het terrein is over het algemeen niet eenvoudig, ruige grasbegroeiing en behoorlijk heuvelachtig.

Het geweer en werper staan vaak verdekt opgesteld, tussen de struiken of achter een windscherm, dus als je aan komt lopen moet je echt goed opletten. Een hond die los volgt is dus een groot voordeel. Als dit eerste apport is volbracht, draait men meestal iets van 180 graden en volgt het tweede apport op het andere veld. Doordat gewerkt wordt met levend wild is geen een valplaats hetzelfde en is goed opletten heel belangrijk.

Als alle deelnemers twee apporten hebben gehad, worden de nummers afgeroepen die door mogen gaan naar het water apport. Honden

die slecht gewerkt hebben, stuntelig met apport, wild niet willen oppakken, niet markeren, hard in de bek zijn kunnen naar huis. Zij mogen 's middags niet meer meedoen.

Het waterwerk is altijd zwaar. Meestal een ruig soort moeras, of een meertje met veel riet, landtongen, royale planten begroeiing, ze bedenken van alles. Het gebeurt ook vaak dat je in een kano of roeiboort moet zitten en vanuit die positie de hond moet sturen!

De waterjacht wordt hier heel echt nagebootst. Ook hier twee apporten, wederom één levende eend en een dode eend. Afstanden: ca. 80/90 meter. Er wordt op dit onderdeel veel eigen initiatief en markeervermogen van de Retrievers verlangd.

Het wild

Zoals reeds eerder vermeld worden tijdens deze proeven minimaal twee levende eenden of fazanten geschoten. Dit is in Canada trouwens verboden. In Canada wordt net als in Nederland uitsluitend met dood wild gewerkt. Het wild dat aangeleverd wordt, is trouwens

wel voor hondenproeven gefokt.

Men krijgt dan wel waar voor zijn geld, want er worden tijdens de Huntingtesten twee levende eenden geschoten, één voor het water- en één voor het landapport.

De hond moet immers laten zien, dat er bereidheid is om warm wild te apporteren.

Ook komt het vaak voor dat het wild tijdens het apport nog beweegt!

Het geweer dat het wild schiet heet de "Gunner" en de man die de eend de lucht in gooit, noemt men de "birdboy". Een dergelijke manier van wedstrijden of trainen zou bij ons ondenkbaar zijn en ook in USA gaan stemmen op om deze manier van werken te verbieden.

Op dagen van Huntingtesten gaan er kratten met eenden door. Het is dus niet echt diervriendelijk. Als men eenmaal "fourlegs" heeft gehaald in de bovengenoemde klasse, is het een geweldige motivatie door te gaan naar de "SeniorHunter"

-Wordt vervolgd-

Tekst: Henny M. Schoor